

Herinneringen aan Pit Pilaar - Rien Nederlof

Ik heb Pit voor het eerst ontmoet toen hij uit Indonesië kwam om in Leiden geologie te gaan studeren. Mijn zuster, ook terug uit Indonesië had contact met de familie die op dezelfde plantage werkzaam was. Ze vroeg mij om hem te helpen met "inburgeren". Maar Pit kon heel goed zijn weg vinden en kwam natuurlijk ook bij de LGV. Na de studie kwamen we elkaar weer tegen in Bolivia in 1960, waar we ieder onze eigen veld projecten kregen. In Cochabamba werden we goede vrienden. Zo kwam het dat Pit al verloofd was met Paulien, maar zij nog uit Holland moest komen. Zij waren eerst met met de handschoen getrouwd. Maar nadat Paulien in Bolivia aangekomen was, werd het burgerlijk huwelijk door de consul voltrokken en het kerkelijke in de American Church. het trouwfeest bij ons gegeven (1961). Onze kinderen Lili (4) En Otto (2) in roze geruite pakjes als bruidsjonkers.

Op een hoogte van een 2700 meter had Cochabamba een heel prettig en zonnig klimaat. De stad was goed onderhouden met veel groen. Vanuit de vallei zag je de bergen, waar we in weekenden vaak excursies naar toe maakten. Een prachtige posting, maar gemiddeld elke drie maanden even opgeschrikt door een poging tot staatsgreep, Er waren drie partijen, allen goed bewapend: De stedelingen/regering, de boeren en de mijnwerkers. De laatsten paradeerden met staven dynamiet op de schouder. Soms moesten we, om boodschappen te doen, over een mitrailleur heen stappen die door militairen op een denkbeeldig doel was gericht. Ook gebeurde het dat er zoveel geschoten werd dat het werd afgeraden naar kantoor te komen...

Pit heeft vooral veel werk verricht op de Altiplano. Bolivia was een geologisch paradijs, maar moeilijk te ontwarren in het pre-platentectoniek tijdperk. De landschappen met besneeuwde bergen zijn adembenemend mooi.

Na mijn anderhalf jaar stage bij Shell Oil, kwam Pit naar Houston voor dezelfde stage, zagen we hem weer, hoewel kort.

Later, in Oman ontmoetten we Pit ook, nu alleen, als lid van het KSEPL Oman Mountains team. Dat was zwaar voor hem en Paulien: een half jaar veldwerk zonder verlof. Hij kreeg daar de bof. Gelukkig kon hij in de Raz al Hamra kliniek goed geholpen worden. Wij hadden 3 kinderen, maar er waren nogal wat ongetrouwden en anderen die enige angst hadden voor deze zeer besmettelijke ziekte, die onvruchtbaarheid zou kunnen veroorzaken... dat beperkte het ziekenbezoek.

Terug in Nederland zagen we elkaar regelmatig en leefden we mee met Pit en zijn gezin. Eens hebben we ook nog geschaatst op de Vliet.

We missen een trouwe vriend die ons heel dierbaar was.

.